

1. s spričevalom, da se je pri kakem kovači izučil za kovaškega pomočnika;
2. z domovinskim listom;
3. s spričevalom svojega župnika ali župana, da je poštenega vedenja, in
4. da zna brati in pisati slovenski.

Ubožni učenci morejo tudi dobiti štipendije po 60, oziroma 50 forintov.

Prosilci za štipendije imajo predložiti:

1. ubožni list,
2. spričevalo o poštenem vedenju, in
3. potrdilo, da so delali že dve leti za kovaške pomočnike. Prošnje z le temi spričevali imajo poslati vsaj do 15. decembra glavnemu odboru c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani, ali pa vodstvu podkovske šole.

Šola traja od konca junija 1899 leta. Kdor dobro prebije preskušnjo, more po postavi iz 1873. leta dobiti patent podkovskega mojstra, ker sedaj ne more nihče brez preskušnje postati kovaški mojster. Nauk v tej šoli je brezplačen, vsak učenec si ima za šolski čas skrbeti le za živež in stanovanje ter za potrebne šolske knjige. Stanovanje dobodo učenci za majhno plačo v šolski hiši.

Učenci naj se oglase vsaj dva dni pred šolskim začetkom v podkovski šoli na spodnjih Poljanah.

Ker je po slovenskih deželah še zmerom premalo v podkovstvu izučenih kovačev in zdravnikov kopitnih boleznij, pa tudi premalo izurjenih oglednikov živinskih in mesovnih, zato naj bi skrbela županstva, da dobode vsaka občina vsaj po enega dobrega kovača in živinskega in mesovnega oglednika.

Ivan Murnik,

predsednik c. kr. kmetijske družbe kranjske.

Dr. Karol vitez Bleiweis Trsteniški,

začasni vodja podkovske šole.

Naznanilo.

Skušnje na tukajšnji podkovski šoli se bodo vršile dne 28. in 29. decembra t. l., in sicer: 26. decembra skušnja iz podkovstva za kovače, kateri niso obiskavali podkovske šole, 28. junija pa za učence podkovske šole iz podkovstva in ogledovanja klavne živine in mesa. Kovači, kateri hočejo delati to skušnjo, naj se oglase pri podpisnem vodstvu do 15. dne decembra t. l.

Vodstvo podkovske šole v Ljubljani
dne 2. novembra 1898.

Dr. Karol vitez Bleiweis Trsteniški.

Poučni in zabavni del.

Žalostna — Fanika.

(Ant. L. Mozirski.)

Obljubi Fanika Tončeva bit'
Al' samka ostati, se ne možit.

„Vesela svatba bode“, pravi učitelj bližnje vasi B. svojemu sosedu Petru. „Tako je prav, — tako naj bode

vedno.“ — „Nevesta je vesela, dejal je odkritosrčen „da“ in ženinu gleda veselje iz njegovih bistrih očij.“ — „Kukčev Jože in krčmar Jaka se uže poznata mnogo let, pravi Jurij, „študiral je iz ljubezni do dekleta, ker bi njeni oče rad imel enega zdravnika za svaka in sedaj mu je stari izročil gospodarstvo, da preživi stara dni v miru in zadovoljstvu.“

„On zida hišico na konci vasi“ dostavi učitelj. „Da posvatbi bi se takoj tja preselil, kajti hišo, katero sedaj poseduje bi pustil svaku in hčeri, a nova ni še dokončana. Ženin ni hotel več čakati, kajti ura zamujena ne vrne se nobena“ je dejal isti, ki je znal več kot hruške peči. Fanika je pa pripomogla s tem, da je povabila starega Kukca, njegovo ženo Ano v svojo hišo stanovati, dokler ne bode nova končana.

„Kdo pa je ta Fanika?“ —

„Hči bratranca Kukčeve žene“ — „Prej je bila v M. v službi, nekaj časa je bila pak pri Ani, tamkaj se je učila kubati, in vsa ročna dela, katera mora pridna gospodinja znati.“

„To mora biti res originalno dekle, ima lastno hišo, pa vendar ima službo v ptuji hiši. Zakaj pa to?“

„Ona je bila preje jako ubožna“, odgovori Jurij „ni dolgo odkar ji je umrla teta, katera pa preje ni marala dosti zanj in jej zapustila lepo hišo in dosti denarja.“

Tja se bode ona sedaj preselila in za sedaj prejšnje gospodarje seboj vzela.“ —

„Tako je, — no — sedaj razumem! odgovori učitelj. „Jaz bi rad te razmere dobro poznal. V vasi mi je vse še precej ptuje — do danes še nisem z nobenim kramljaj razven s krčmarjem Jakom in g. župnikom“. A sedaj tudi vas že poznam, starega Kukca in njegovo ženo Ano, novega zdravnika in njegovo soprogo.

II.

Ostani tukaj! O, ne hodi,
Ne pusti me nikdar.
Ne čutiš-li, da nama vzhaja
Največe sreče žar? —

„Kdo je pa tamkaj isto blede dekle z belo pečo na glavi?“

„To je Fanika.“

„Tako“ „Zdi se mi, da ni kaj vesela po podedovini, kajti, slabo izgleda.“

„Tudi danes, ko je vse tako veselo je ona pobita. Ne govori skoro nobene besede, in ako se drugi smejejo njej se še ustni v smeh ne vbero, ona ostane vedno taka, kakor, da bi ne slišala in vidila. Škoda za krasno milo dekle!“

„Ali je morda bolna?“ pravi učitelj. „Na videz bi bilo verjetno. A ona vsa svoja dela natanko izvršuje, nobene pomankljivosti ni pri njej“ pravi Ana, Kukčeva žena.

Učitelj še jedenkrat pogleda blede, krasni Fanikin obraz, potem se obrne proti svatbenim gostom, kateri so

sedeli v živo razsvetljeni sobani gostilnice pri polnih kozarcih.

Krčmar Jaka je namreč svojemu sinu napravil izvrstno svatbo. Z pisanimi rožicami, s smrekovimi in lipovimi vejami so bile stene ovenčane.

Krasni šopki so bili na mizah nastavljeni, z vinom in z jedili vse dobro poskrbljeno. —

Gostije je bilo konec, gostje so vstali od mize. Stole in mize so v druge sobe spravili. Godci so bili že najeti. Boben zabobni, tromba zapoje, krčmarjev sin se prvi zasuka s svojo nevesto.

Stari zdravnik in njegova soproga se poslovita; kajti pri plesu nista hotela ostati. Navado sta imela, da sta ša zgodaj k počitku, vrhu tega sta imela še precejšnjo pot doma. Fanika jih je hotela spremiti. Jurij stopi pred njo. Pogleda jo z ognjenim pogledom v oči.

„Zakaj hočete že domov Fanika? nagovori jo on, parkrat se bova vendar zasukala, in potem vas peljem sam domov.“

„Jaz, plesati?“ zavrne ga deklica, „na noben način; lahko noč, in sladke sanje!“ —

III.

O sladkost glasov,
Svet je za me nov!

To izgovorivši, pogledala je milo Juriju v oči, to je nega tako iznenadilo, da je ni hotel nadlegovati,

Starec in starka sta zapustila dvorano, odrinila skozi vrt na cesto.

Fanika jima sledi. Na vrtnih vratih je še nekoliko postala in se ozrla v krasno razsvetljeno sobano, iz katere se je glasila lepa godba. Vetrič je zmajal nekoliko drevesna peresa, hladna sapica je pihljala, vladala je mirna tihota mej rožami, pošilja je vojni prijeten duh po lepem vrtu. Izmed drevesnih vej so se videle zvezdice, katere so brlele na nebem oboku. Fanika je pritisnila roke na srce in zdihovaje obrnila se je zopet in sledila starima. Po četrto uri dolgi poti dospeli so na dom, v novo hišo konec vasi. —

Stopili so v hišo. Dekle zažge luč in ponudi starki stol. Zdravnik je korakal gor in dol v svoji sobi, ni bil še vaju hiše.

Potem nasloni se na okno in zre na hišo, katera je njemu „vis-a-vis“ stala.

Luna je ravno izišla pošilja je svojo čarobno svetlobo na okna nasproti ležeče hiše.

Kukec pogleda z okna.

„Kaj pa je France?“ vpraša on, „ali gori, da tako tečeš?“

„Hvala Bogu, da ste tukaj, je odgovoril ves zasopljeno došli vaški fant, pridite hitro z menoj v gozd, tamkaj so jednega ubili.“ —

„Kaj hočem početi, ako je mrtev?“ zavrne ga stari mož.

„Ni mrtev“ pravi fant „ako pa ne dobi pomoči, izdihne dušo.“

„Pridem, pravi zdravnik, obrnivši se k svoji ženi, katera je s stola vstala in se njemu približala. „Ali nisi slišala stara“ pravi on „moram iti.“ —

„Ali pojdeš sam s Francetom v gozd?“ vpraša žena žalostno.

Pred pragom stoječi fant je to slišal.

„Bodite brez skrbi“ pravi on „vzamemo Matevža seboj, Janeza in Pavla, kajti ubozega moramo nesti, ker ne more hoditi.“

Kukec zapusti hišo, prijazno roko podavši soprogi in Faniki.

IV.

Ne tožim Vam cvetice,
Kar mlado mi mori srce,
Saj vaše cvetno lice,
O bolečinah nič ne ve.

Bilo je že pozno, vžito vino je starega Kukca spravilo iz navadnega miru. Bil je truden, in bil bi rad se k počitku vlegel, a njegova zdravniška dolžnost mu je dajala pogum in moč. —

Ko sta že odrinila, hodila je stara gospa nemirno gor in dol po sobi. Strašna novica o roparskem napadu ji ni dala pokoja.

„Ali nočete iti spavat?“ vpraša Fanika na uro pogledavši, katera je na steni visela.

„Ne,“ zavrne jo stara gospa, ter se vsede zopet na stol.

„Meni se ne dremlje več, raje počakam, dokler mož domov ne pride. Ti pa že lahko ležeš Fanika.“

Deklica prikima z glavo, položi roke na mizo, nasloni nanje glavo in zadremlje, Kita njenih lepih dolgih črnih las se jej odpusti in ji visi po ramenih. To je bil čaroben prikaz, v katerem je Fanika sedaj bila, in to je tudi stara dobro vidila in občudovala. —

Hladna ponočna sapica je pihljala skozi okno, lučica je mirno brlela. —

Vse je bilo tiho po vasi. Kar se zasliši iz daljave šum dirjajočega vlaka, kateri je od bližnje postaje sem hruščil. Deklica se prebudi in z bolestnim klicem plane po konci. „Kaj pa imaš?“ vpraša Ana, Kukčeva žena.

„Tukaj ne morem ostati, tu ne prestanem!“ kriči dekle roke vijoč.

„Nu — povej mi zakaj?“

„Ali niste slišali? pravi Fanika.

„Piskanje vlaka? Kaj ti to škodi?“

„Ne morem in ne maram ga slišati, vpije dekle z žalostnim glasom.

„Pa zakaj ne? Fanika, ti si res čudna.“

„Čudna? — Ah, — vi vsi ne veste, kako mi je težko pri srcu. Čudim se sama sebi, da zamorem piti, jesti in delati, in da imam tako zateglo življenje, ko mačka, — kako drugo bi to že dolgo spravilo o hladni grob.“

„Ne vem kaj ti meniš, nikoli nisi povedala kaj si ti je strašnega prigodilo in ne razumem, nikakor zakaj ti je zvižganje vlaka tako nadležno.“

Neizrečeno je bilo dekle poparjeno, na ustnicah so jej bila brati srčne bolečine. „Ako bi le to bilo“, pravi ona, „a ko čujem piskanje vlaka, se mi dozdeva, da mi gredo njegova kolesa čez — srce — oh, jaz ne ostanem več tukaj, raji zbežim v gozd, daleč proč, da le vlaka ne bodem slišala.“ —

Vsedla se je zopet na svoje mesto in solza ji zaleskeče v lepem očesi. Stara Ana je skrbno opazovala dekleta. Ona je bila gospa dobrega srca, imela je pravo materno sočutje. Nagovarjala je jokajočo deklico, naj ima vendar zaupanje do nje in naj ji pove kaj ji teži — srce —

Fanika ni mogla so več držati, vstane, objame z rokami staro gospo, nasloni ji glavo na prsi in joka in joka, kakor bi jo hotelo srce počiti. (Dalje sledi).

Novice.

— **Osebnosti.** Dež. okrajni živinozdravnik Anton Slivnik v Št. Jurju ob juž. žel. je imenovan krajnim živinozdravnikom v Slunju na Hrvatskem. — Naš rojak, gimnazijski ravnatelj v Dubrovniku Mihael Zavadlaj je imenovan dež. šolskim nadzornikom v Dalmaciji.

— **Državna podpora.** Poljedelsko ministerstvo je dovolilo za napravo vodnjaka na Pokluki v radovljiškem okraju 500 gld. podpore.

— **Podpore gasilnim društvom.** Cesar je iz svoje zasebne blagajne daroval gasilnim društvom na Dobrovi, v Velikih Laščah in v Loškem potoku po 80 gld. in gasilnemu društvu v Reinthalu na Kočevskem 50 gld.

— **Podporno društvo za slovenske visokošolce na Dunaji** je zadnji čas prejelo sledeča darila: Od gospoda Vilj Pfeiferja, državnega poslanca itd. 41 gld.; k tej svoti so darovali: Neimenovana gospa v Krškem, 20 gld., gosp. dr. Ferd. Sreuz, c. in kr. štabni zdravnik v Toplicah, 10 gld., gosp. dr. Jos. Unterluganer, vladni svetnik v Sarajevu, 10 gld., gosp. dr. Tomaž Romih, župan itd. v Krškem, 1 gld., gosp. Ivan Škerlj, c. kr. dež. sodišča svetnik v Novem mestu, poslal je v imenu sl. čitalnice v Novem mestu polovico čistega dohodka s pomočjo gg. visokošolcev prirejene besede, 24 gld. 45 kr., gosp. Fran Novak, pravnik, polovico čistega dohodka veselice v Idriji, 32 gld., slavna upravnistva „Slovenskega Naroda“, „Ljubljanskega Zvona“ in „Rodoljuba“ v Ljubljani 24 gld., dalje so društvu darovali vč. gg. Janez Babnik, župnik v Toplicah, 5 gld., Jos. Rozman, mestni kapelan, tajnik družbe sv. Mohora v Celovcu, 2 gld., Mihael Šmid, župnik v Solčavi, 2 gld., slavna posojilnica v Logateci, 10 gld., gg. W. Wanous, trgovec v Radgoni, 5 gld., Jos. Javornik, trgovec in posestnik v Žalni 5 gld., dr. Josip Kolšek, odvetnik v Laškem trgu, 1 gld., Jos. Boncelj, trgovec v Železnikih, 1 gld., Egidij Fux, c. kr. poštar v Ljubnem, 1 gld., Jos. Premru, c. kr. uradnik poštne hranilnice na Dunaju, 3 gld. Iskrena hvala vsem blagim nabiralcem in darovalcem. Daljše darove sprejema vč. gosp. Fr. Jančar, monsignor, papeški častni komornik, šupnik nemškega vit. reda na Dunaji, I. Singerstrasse 7.

— **Vse ostane pri starem.** Vlada je hotela sedanjega predsednika višjega sodišča graškega grofa Gleispacha premestiti na Dunaj, a ker je hotela na njegovo mesto postaviti dr. Gertscherja, so proti temu slovenski poslanci protestovali. Vsled tega protesta ostane dr. Gertscher v Zadru, grof Gleispach pa v Gradcu.

— **Radi žaljenja Veličanstva** je mestna policija ljubljanska te dni aretovala laškega delavca Antona Machioretto iz Petaje. Človek bi ne verjel, koliko anarhistov in revolucionarjev je mej temi laškimi delavci, ki se klatijo po naših krajih.

— **«Radogoj»** je imel minulo soboto svoj občni zbor, na katerem je bil izvoljen ves prejšnji odbor. Društvo ima nedotakljive glavnice 18.781 gld. V minoletem društvenem letu je „Radogoj“ podpiral 11 dijakov, za redne podpore je dal 1400 gld. za izredne pa 305 gld.

— **Občinski odbor v Selcih** je odposlal peticijo za ustanovitev vsenčilišča in nadsodišča v Ljubljani. Slovenske občine se oglašajo prav počasi, baš kakor da nista to dve zadevi, ki sta največjega pomena za ves narod.

— **Slovenska gostilna na Dunaju.** Slovenec I. Pli-sovnik je otvoril na Dunaju v III. okraju, Seidlgasse 20, slovensko gostilno. Ta gostilna je zbirališče na Dunaju živečih rojakov.

— **Presvetli knezoškof ljubljanski** je odpotoval v Rim, kjer ostane do konca meseca novembra.

— **Redko petindvajsetletnico** je dne 4. novembra praznoval državni in deželni poslanec Viljem Pfeifer, namreč petindvajsetletnico svojega delovanja kot poslanec. „Slovanska krščansko-narodna zveza“ mu je tem povodom priredila banket. Čestitamo g. Pfeiferju na tem jubileju.

— **Sodna preiskava radi protiitalijanskih demonstracij v Ljubljani** se vrši pri dež. sodišču. V prvi vrsti je naperjena proti odbornikom „Slov. zidarskega in tesarskega društva“, katerim pa se ni treba prav nič bati.

— **Lahi med sabo.** V Piranu so se domači Lahi s Čožoti spopadli in prišlo je do velicnih izgrediv.

— **Kletarsko društvo** so ustanovili slovenski vinarji v Ormožu.

— **Kako si pomagajo.** Nemci na Sp. Štajarskem kličejo v deželo kar mogoče tujcev iz Nemčije. Da bi ti ojačili njih vrste v tistih krajih, koder so Nemci v manjšini, začelo je Celje takim ljudem podeljevati pristojnost ker s to dobo državljanstvo in volilno pravico.

— **Istrski dež. odbor** je županstvu v Podgradu prepovedal, vlagati občinski denar v domačo posojilnico.

— **Ujet anarhist.** Tržaška policija je aretovala iz Italije pribeglega anarhista A. Robustello.

— **Nemškonacionalna provokacija.** Nemški nacionalci v Gradcu se niso zadovoljili s tem, da so vlado pri občinskih volitvah porazili, ampak šli so še dlje in izvolili županom istega dr. Grafa, kateri je bil župan tudi ob razpustu obč. sveta. To je pač jako drzna provokacija, a vladi ne preostane drugega, kakor da izvolitev dr. Grafa potrdi.

— **Celovec proti nadsodišču v Ljubljani.** Celovski mestni zastop je na predlog renegata dr. Abuje sklenil, naročiti pravnemu odseku, naj poskrbi, da stopi s prizadetimi občini v zvezo v svrhu, da skupno protestujejo proti ustanovitvi nadsodišča v Ljubljani.

— **Šolski poslopji v Tomišlju in v Iški vasi** sta dograjeni.

— **Na celovski realki** so morali izključiti dva dijaka radi žaljenja Veličanstva. Kakoršni profesorji, taki dijaki!

— **Deželna prizivna komisija za osebno dohodarino** je sklicana na dan 7. novembra. Zasedanje bo trajalo do 15. novembra.

— **Tatvine.** V Vinici so hrvatski tatovi vlomili pri trgovcu Fr. Benetiču, kjer so ukradli nekaj blaga in nekaj denarja. V župnišču v Preski neznan tat ukradel srebrno jedilno orodje v vrednosti 12 gld., v konsumnem društvu v Cerknici so tatovi odnesli blaga v vrednosti 43 gld.

ali vender jo pospešuje t. j. nesnažne živali zbole češče, kakor pa snažne.

Čeden in čist prašič se bolje razvija, hitreje raste ter se bolje spita, kakor nečist in nesnažen. To uči vsak danja izkušnja in o tem se more vsak sam prepričati. Bodi mi dovoljeno v dokaz navesti vzgled, katerega sem izvršil pred nekoliko leti.

Za poskus sem odbral dve popolnoma podobni svinji. Bili sta enako stari, enako veliki ter enako težki. Prva je bila 14 dni v nečednem hlevu, rila je po blatu. kolikor ji je bilo drago ter se ni prav nič ocedila. Drugo svinjo pa sem ukazal zapreti v čist svinjak, vsak dan so jo omili s svežo vodo in tudi za kopanje je bila hladna voda vedno pripravljena. Obe svinji sta dobivali enako hrano v enaki meri. V 15 dneh je tehtala čisto in čedno držana svinja blizo 1 kilograma več, kakor njena nesnažna tovaršica.

Otresite se zastarele in jako napačne misli, da ni potrebno snažiti prašičev. Samo poskusite in redno izvršujte, kar smo zdaj nasvetovali, korist in dobiček ne izostaneta.

Poučni in zabavni del.

Žalostna — Fanika.

(Ant. L. Mozirski.)

(Dalje.)

V.

Obraz mili tvoj posili
 Mir je vedno pred očmi,
 Zdihujoče srce vroče
 Vedno k tebi hrepeni.

Nekaj minut je Fanika tako slonela in ihtela. Na to vzdigne glavo, popravi si lase, ki so se jej bili nasuli na čelo, prime staro Ano za roko in jo srčno poljubi. —

Nikomur na svetu nisem še povedala, kaj se mi je pripetilo“ pravi ona, „mislila sem, tega ne morem izustiti, a zdaj menim, da je najbolje, ako vse javim. Kadar vam bodem vse povedala, boste uvidili, da meni ni mogoče tukaj ostati. Ako bi prej vedela, da se semkaj čuje piskanje vlakovo, bi ne bila semkaj prišla. Bila sem dostikrat tukaj, a nikoli se ni nič slišalo.

„Verjamem rada“, pravi stara gospa, „kajti ti si samo po dnevi sem hodila, takrat pa je v vasi preveč šuma, vozovi gor in dol tekajo in iz bližnje kovačnice se sliši kladivo, katero bije ob naklo, a sedaj je vse tiho. vse spi mirno v sanjah se zibaje. —

„Ipak povej, Fanika, kaj te teži?“

„Predno sem v M. v službo šla, bila sem mnogo let v L., to že veste“, pravi dekle, — „Tam sem spoznala Toneta M., bili smo sosedje, skupaj sva se igrala, ko sva še majhna bila; ko sva pa zrasla, sedela sva večkrat v spomladi na zeleni trati. Sedela sva pogostoma v spomladi meseca maja zvečer na klopi pod veliko,

staro, zeleno trto, on mi je dejal, da bi nobene druge za ženo ne vzel, ko mene; Bog je njegova priča, da mi zvest osane, naj tako tudi jaz njemu, in bode me vzel za ženo, kadar mu bode mogoče. Oh, Ana! Ne bodem pozabila nikoli istega večera. ko sva pod trto sedela. ko mi je on svojo ljubezen zagotovil, mej tem ko je v luninem svitu kos v bližnjem grmu prepeval.

„Potem sem šla v E., mučila sem se z delom in vsak krajcar sem shranila, da bi le Tonetu kaj v hišo prinesla, če bi postala njegova žena. Bog je moja priča, da nisem na družega mislila in ljubila, nego njega. Moje misli so se vrtele vedno krog njega. Nikoli mu nisem bila nezvesta. V hiši, v kateri sem bivala, stanovala je tudi neka stara gospa, k njej sem ob nedeljah čestokrat zahajala.

Mnogokrat mi je dala vabilni list za gledišče, kajti njeni sin je bil glediščin igralec. Imel je navadno le male uloge, prestavljal je navadno kakega vojaka, kmeta ali kakega viteza. V gledišči sem se vedno prav dobro imela, in kedar sem bila pri stari gospej je njeni sin imel vedno kaj povedati — bodisi veselega, ali pak žalostnega. Kakor se pa ljudi dobi, kateri ne morejo v miru živeti, in le prepire sejejo, tako je bilo tukaj.

VI.

Ločiva se, zdrava ostani,
 Poslednjič mi sezi v roko,
 Spomin pa mi v srcu ostani
 Ko drug te nevesto dobo.

Zdi se mi, kakor bi bila danes ista nedelja, ko je stara gospa zjutraj k meni prišla in mi povedala, da bo njen sin danes v novi igri igral glavno ulogo. Ko ž njo še govorim vstopi — Tone. — Jaz sem pa občutila veselje, rudečica me je oblila, — a se nisem upala javiti svojega veselja. Koj ko sva sama bila, mi jel je očitati, da sem ga neprijazno sprijela. In ko je slišal, da sva se še z gospo zgovorila. da prideve zvečer v gledišče, je dejal: „Fanika to nič, idi in povej gospej, da ne pojdeš.“ Ako bi ne bil on tako ukazovalno govoril, bi bila jaz koj šla in mu željo izpolnila. a to me je jezilo, da mi hoče on „komandirati“, in odgovorila sem mu, da se ne da ta reč sprebrniti. — Na to se je vjezil, ter dejal, da že ve zakaj tako postopam, nekdo mu je namreč pravil, da sem mu — nezvesta in, da sem v necega igralca zaljubljena, da on bi ne bil nikdar tega verjel, a da je sedaj tega preverjen. Dalje mi je rekel da tega odslejne trpi, in ako v gledišče grem, bi bilo to za njega največje razžalenje . . . Da bi le on tako grobo govoril, ali ako bi jaz ne bila sama svoja. Imela sem ga tako rada! Kaj je bilo mani gledišče, kaj komedijant n celi svet! A mene je jezilo, da je bil tako ljubosumen in jezen.

„Tega ne trpim“, pravim jaz na to jezna, „storim kar me veseli.“

„Jaz pa nočem, da ideš v gledališče danes,“ odgovori on siljeno, koj ji moraš povedati.

„Nič ji ne povem,“ zavrnem, dobro pomni, da nisem še tvoja žena, ne pustim si od tebe ukazovati. Po teh besedah je bled postal ko zid, Roko mi podajaje pravi:

„Z Bogom, dobro se imej — ali naše ljubezni je konec.“

Meni je kri v glavo šla, pred menoj sem vidila iskre švigati, srce mi je strastno bilo, mislila sem, da mi počti.

Vendar sem bila tako pogumna, ter ga zavrnem: „Tudi dobro, midva ne bova vkup.“

„Tvoje žive dni me ne vidiš več“ reče on.

Rada bi ga bila nazaj klicala, kajti pomilovala sem ga že, a bila sem še prejezna in tako sem ostala ne vede kaj početi. — To sem pa vedela, da mi je tako tesno pri srci, in da brez Toneta bi živela le vse žive pni nesrečna. Zvečer sem doma ostala, izgubila sem veselje za gledišče, kajti v glavi mi je trgalo, da se mislila, da bom zblaznila. —

VII.

Čez ograjo vrtno gleda
Mnogo mimo vre ljudij
Deva blede. deva blede!
Njega od nikoder nij.

Poslednji večer sem ga kakor navadno čakala na vrtu pod staro trto na klopi sede. Bil je krasen večer. Mislili sem, da se spokori in da pride k meni v vas. A varala sem se, v svojo sobo na okno sem slonela ter gledala tja čez vrtno ograjo, po koji je imel priti. ne duha ne sluha ni bilo. Drugi fanti so v tropah dohajali po cesti prepevaje.

Mesec je gledal na moj žalostni obraz, kakor da bi me hotel pomilovati, zvezde bledile so že nekolike svojo barvo spreminjaje. Hlapec je že v hlevu živino napajal. Ta je bila za me strašna noč, ne bi bila vrjela, da bode taka. Vlegla sem se na posteljo, a šele, ko je solnce že vzhajalo, sem zaspala in ko sem se vzbudila, je bilo moje srce lahko in mirno. Ne bode tako hudo, sem si mislila, bil je jezen in ni vedel kaj govori, danes pride gotovo nazaj in me prosi odpuščenja, a kadar mu bodem povedala, da nisem v gledališču bila, bode zopet dober.

Kako sem isti dan svoja domača dela opravila ne vem, kajti zdelo se mi je, da sanjam. Vedno sem morala na Toneta misliti, — in vsakikrat, ko sem slišala domači zvon na velikih dvorih zvoniti, mislila sem, da on prihaja, a varala sem se, — bili so drugi, — pismonoša ali kak berač. Ta dan je minul in še drugi, upala sem še vedno, da Tone pride — a ni ga bilo nazaj. —

VIII

»Prepozno! Zastonj! Več dih mu ne veje
Ne vrne se več življenje mlado.«

Tretji dan zjutraj idem v sobo, da bi vse v red opravila, in ko to delam, berejo žlahtni gospod gospej iz časopisa o nekej nesreči, katera se je prepetila nekemu možu, kateri je na železnico legel im mu je vlak čez glavo šel. Koj — tako je bilo brati v listu — ni

nobeden vedel, kdo je isti mož bil, kateri se je sam obsodil k smrti, po obrazu ni bilo ga mogoče več spoznati a njegovi suknji so bili našli v žepu nožič in zelen mošnjiček, katerega sem mu jaz šivala — kaj bi še dalje govorila? —

Ihte nadaljuje dekle, „On je bil, moj Tone je bil, kateri se je obupnost usmrtil. Od istega časa ne morem več slišati žvižganja odhajajočega ali dohajajočega vlaka, Vedno se mi zdi, da ga vidim z glavo na železju ležati, da se lokomotiva bliža in ga zmelje. Jaz, le jaz sem vsega tega vzrok, moja prevzetnost je kriva njegove nesrečne smrti, ako bi ne bila tako grdo z njim govorila, bi bil on še sedaj živ, zaradi tega meni srce počti.“ „Za me ni več veselja na svetu.

„Uboga Fanika!“ de stara gospa sočutno, „to je gotovo velika nesreča, sedaj razumem, da te nič več ne veseli, preje sem bila pak že jezna na te, ko si delala, kakor da bi blazna bila. Zaradi tega te le pomilujem, a imela si mi to prej povedati. Bi bilo zate bolja.“

„Bolje?“ ponavlja ona z grenkim nasmehljajem, „Meni je pri srcu tako težko, tako težko! Ne morem ostati blizu železnice. Še danes odrinem. Morda dobim v stari hiši na podstrešju kak prostor za me, ako ne, bodem raje v gozdu prenočila.“

Ana položi roko na rame silno razburjenega dekleta

„Bodi pametna Fanika“ reče potem „jaz te v tem ne pustim iz hiše, danes moraš že tukaj prestat, za jutri so bomo pa zmenili. —

IX.

Obraz mili tvoj po sili
Vedno mi je pred očmi,
Zdihajoče srce vroče
Vedno k tebi hrepeni.

Čujejo se glasovi in bližajo se moški stopaji. Stara gospa stopi k oknu. Tiha noč je pokrivala lažnjivi svet. Bleda luna s srebrnimi žarki se je prikazovala izza oblakov jadraje po čarobnem nebem oboku. Možje se bližajo, nesejo krsto, toliko je zamogla stara Ana s slabimi očmi videti. Zdaj potrka nekdo na okno in znan obraz stoji pred hišo.

„Odpri Ana“ pravi zdravnik, „ne moremo ubogega moža dalje nesti. Stara Ana se žuri moževi želji ustreči. Deklica ji počasno sledi.

„Čuj Kristjan“ kliče Ana. bližaje se svojemu možu „kaj bode pak Fanika k temu rekla, da bolnika noter nesemo.“ „To nič ne pomaga“ zavrne zdravnik staro svojo, kajti ubogi mož ne sme zaradi tega poginiti.“

„Prinesite ga noter“ pravi dekle zmernim glasom. Zdelo se ji je, da je prejšnja v srci goreča strast nekoliko pojema. Možje nesejo bolnika v sobo in ga položijo na posteljo. — Ana se je morala vsesti, preveč je bilo to za njeno občutljivo srce. —

Fanika je postala bolj energična, zažge luč in pri nese mrzle vode in prtiče.

„Posveti mi, da lahko preiščem rane na glavi“, pravi zdravnik dekletu. —

Vzela je čisto osnaženi svečnik in stopi k postelji. Bleda je bila, a njena roka se ni tresla. Njene oči, so se obračale na ranjenca, kateri je v nezavednosti, mrliču podoben, na postelji ležal, a komaj ga je dobro videla, da izpusti bolesten izdihljaj iz ustnic in svečnik ji pade iz roke in padša sveča ugasne.

„Kaj delaš Fanika“, pravi resno zdravnik, „Ve ženske vendar niste za rabo.“

„Ali se motim“ odgovori dekle, „on je mrtev, dolgo že mrtev.“

Zdaj se vzdigne Ana, in se bliža z drugim svečnikom k postelji.

„Pojdi spat“ pravi ona prijazno, bodem že jaz svetila.“ Dekle ni ubogalo.

Zopet stopi k postelji, na vseh udeh jo mrzlica trese, in zopet upre oči na v nezavednosti ležečega. —

„Tone, Tone; vpije zdaji „ali si ti, je li to mogoč?“

„Ali si od mrtvih vstal?“ —

„Bodi tiho Fanika“ kriči Jože nevoljen, „kaj neki vse to pomeni.“

Fanika se položi roko na srce, kakor da bi hotela miriti naglo bijoče srce in žalosti bolno srce. Potem se poda v svojo sobo in sede na sofo blizo okna. Tako je sedela mnogo časa tiho in v mislih utopljena, Bila je kakor okamnjena, v njeni glavi se je vrtelo.

Kako je mogoče, da mrlič vstajajo, mislila se je, saj nas uči sv. pismo, da bode stoprav sodnji dan pred sodbo zopet navzočni, Lučica vgasne, Fanika ne vstane da bi drugo zažgala. Tako je dolgo časa sedela in njene misli so postale sanje, v sanje se je zazihala, Tonetu se jej je sanjalo. Njeni udje so bili kakor v železje okovani, ustnice kakor zvezane, ne dala glasu od sebe. —

(Konec sledi.)

Novice.

— **Osebne vesti.** Višji davčni nadzornik J. Lončar je imenovan finančnim svetnikom v Ljubljani, davčni nadzornik J. Kalan pa višjim davčnim nadzornikom. — Okr. sodnik v Ajdovščini Mihael Gabrijelčič je imenovan de. želnosodnim svetnikom v Gorici. — Sodni pristav dr. Silvin Hrašovec je premeščen iz Velikih Lašč v Maribor, sodnik pristav J. Pogačnik iz Krškega v Kranj in sodni pristav Jos. Žmavec iz Žužemberka v Krško. — Avskultant v Ljubljani Milan Dolenc je imenovan sodnim pristavom v Žužemberku.

— **Cerkvene vesti.** Kanonično vmeščena sta bila te dni čč. gg. Gustav Šifrar na župnijo Borovnica in Fr. Lakmayr na župnijo St. Jošt nad Vrhniko. — Mašniško posvečenje sta prišla Ferd. Zajec in Franc Ambrož.

— **Nadvojvodinja Marija Antonija, velika vojvodinja toskanska,** rojena 19. decembra 1814, je dne 7. novembra v Ortu pri Gmundenu umrla. Naj jej sveti večna luč!

— **Odlikovanje.** Finančnemu ravnatelju v Zadru Leop. Hočevarju je cesar podelil viteški križec Leopoldovega reda.

— **Castno meščanstvo** je podelila mestna občina Metlika deželnemu predsedniku baronu Heinu.

— **Novomeški most.** Novi zidani most, ki vodi naravnost s trga preko Krke, je srečno dogotovljen in se še porablja, stari most pa polirajo.

— **Izpraševalna komisija za ljudske in meščanske šole v Ljubljani.** V to komisijo so poklicani za dobo treh let gg. ravnatelj Fr. Hubad (načelnik), prof. Jakob Vodeb in prof. Vilibald Zupančič (načelnikova namestnika) Kot člani pa profesorji Fr. Levec, Ant. Črnivec, Fr. Orožen, Vilhem Hubad, Ivan Macher, Ant. Zuntek, Ivan Benda, Anton Dekleva in učitelj Anton Maier

— **Peticije za vseučilišče in nadsodišče** so odpisale občine Homec, Smarca in Gojzd v kamniškem okraju in občina Šmihel-Stopič v novomeškem okraju.

— **Javna predavanja v Ljubljani.** V katoliškem domu prirejejo nekaj časa s-m javna predavanja, kar je vse hvale vredno. Zadnje predavanje je bilo v nedeljo. Predaval je č. g. dr. Ušeničnik o začetku in koncem sveta.

— **Slovenci in pariška razstava l. 1900.** V Ljubljani se je sestavil poseben odbor, kateremu je naloga, prirediti skupen obisk pariške razstave. Slovenci bi pri tem nastopili kot posebna narodnost. V tem odboru so: župan Hribar (načelnik), ces. svet. Murnik (načelnikov namestnik), kanonik Sušnik, dr. Krisper in notar Plantan.

— **Justifikacija v Novem Mestu.** Minoli petek je bil v Novem mestu obešen 22 letni M. Režek, ničvreden človek, ki je, jedva prišedši iz ječe, dne 24. julija t. l. na Gorjancih umoril Martina Kostrevca iz Gaberja, da se je polastil svotice 6 gld., katero je umorjenec imel pri sebi. Režek se je pred smrtjo izpovedal in je prejel sv. obhajilo.

— **Sadni trg** in sicer za namizno sadje priredi kranjska kmetijska družba v drugi polovici meseca novembra.

— **Novo gospodarsko društvo** se snuje na Igu, Dne 6 t m je bil osnovalni shod, kateri je bil mnogoštevilno obiskan.

— **Prvi slovenski parobrod** je dala napraviti firma Gorup. Izpustili so ga te dni v Trstu v morje. Parobrodu je ime „Triglav.“

— **Primorski učitelji** so imeli v Trstu in v Gorici shode, na katerih so se posvetovali o korakih, ki naj jih store v prid regulacije učiteljskih plač in sklenili, poslati k cesarju deputacijo, naj izprosi njegovo podporo.

— **Sekcijski šef v naučnem ministerstvu** gospod Anton Režek se je mudil te dni v Ljubljani. Inspiral je obrtno strokovno šolo in se informiral glede ustanovitve popolne obrtne šole. Ta velevažna pridobitev nam je popolnoma zagotovljena.

— **Poroke.** Dež rač. oficijal g. Ivan Frelih v Ljubljani se je poročil z gospč. Faniko Kobilca, gosp. Rajko Justin nadučitelj v Vremah z gospč. Marijo Puppis iz Košane, gosp. Fran Sadnikar, trgovec v Celovcu z gospč. Marijo Posod in g. Bernard Perko železniški uradnik v Velikovecu z gospč. Minko Mešek iz Litije.

— **Neprijetno iznenadenje** V Trstu je prišel priprost človek na pošto. Ker zavitek, ki ga je hotel oddati, ni bil prav narejen, ga je uradnik vrnil. Neki navzočni gospod je uradniku rekel, naj moža pouči, kako mora biti zavitek narejen, a uradnik tega ni hotel storiti. Dotični gospod je stopil k kontrolorju, a tudi ta ni hotel ničesar storiti, dokler mu ni gospod povedal, kdo da je, namreč nadvojvoda Salvator.

— **Znamenita ustanova.** Slavni slovenski mečen gospod Josip Gorup, kateremu se ima slovenski narod zahvaliti za premnogo veledušnih ustanov in naprav, je v proslavo petdesetletnice cesarjevega vladanja daroval svoto 30.000 gld. v svrhu, da se napravi iz nje ustanova v podporo mladeničev slovenske narodnosti, kateri studirajo na kaki trgovinski aka-

poplahne vse iz nje, kar je ostalo v nji krvi ali morebiti tudi gnile sodrge.

Čim je odpravljena iztreba, se maternica kmalu zopet v svoj zdravi stan skrči, živina se okrepeča, postane vesela in zopet rada je.

Opozarjati pa moramo tu, da tisto silovito in surovo trganje gob, kakor je navadno pri mojstrih-skazih, je največkrat nepotrebno, vselej pa nevarno, ker navadno se živina na ta način za vselej poškoduje. Taki neumneži pravijo, živina je gobava — gobe so bolezen — torej se morejo potrgati. Ti modrijani ne vedo, da gobe morajo biti na povitici vsake krave in ovce, ker ravno te gobice so tista vez, po kateri se tele ali jagnje v maternem telesu drži maternice. Če bi ne bilo teh gob, bi starka ne mogla v sebi obdržati mladiča. Vsaka krava ali ovca mora biti gobova, natura jo je vstvarila in le samo to je napačno, da se povitične in maternične gobe premočno sprimejo in se morajo vsled tega ločiti. Nikdar pa se ne smejo maternične gobe trgati, zakaj maternica jih mora imeti, da se z njimi sprimejo povitične gobe, kadar krava ali ovca postane breja.

Če pa prehud krč zapira maternično ustje, da iztreha ne more ven, ali če so radi slabosti jenjali popadki, je po mnogih novih skušnjah najboljša petršiljava voda, katera se napravi tako-le:

V štirih litrih vode naj se da kuhati dobro pest petršiljevih korenin z zelenjem vred. Kuha naj se petršilj tako dolgo, da so korenine povse mehke in se lahko dajo zmečkati. Te zmečkane korenine z vodo vred se na to zmešajo s štirimi litri tople ječmenove vode — in to se da kravi na enkrat popiti. Trikrat na dan in tako dolgo, dokler iztreba od živine ne gre, kar je navadno je v treh ali v petih dneh zgodi. To naj se vselej poskusi, ker je bilo premnogokrat dobro in je brez vse nevarnosti.

Če bi se popadki ne dali iz nova obuditi, da bi pahnili iztrebo ven, ker je živina popolnoma osabela, naj se ji da včasih viha ali žganja piti, seveda pomešana z vodo. V taci okoliščinah sme zdravnik poskusiti tudi s štupo rženih rožičkov, katerih se devet gramov popari z vrelo vodo in da ta poparina kobil ali dvakrat na dan, dokler se ne obude popadki.

Po težkih porodih, kadar je z rokami ali z orodjem nožnica ali maternica ranila, začne včasih kri iz sramnice teči, ki je včasih čista. včasih z žlemom zmešana, včasih lepo rudeča, drugikrat bolj črnkasta.

Krvotok draži živino, da je bolj nepokojna, če je z bolečinami združen, ali pa jo zelo oslabi, če zgubi veliko krvi.

Iz začetka je vselej najboljša mrzla voda, katera se brizglja v nožnico in maternico, pa varno, da se s kliširno cevko ne poškoduje rana, poklada se pa tudi v mrzli vodi zmočena rjuha čez križ ali pa žakelj s snegom ali zdrobljenim ledom. Mrzlota stisne odprte krvne žilice skupaj, da jenjajo krvaveti.

Pozneje se sme v vodo, ki se brizglja v nožnico, raztopiti tudi surovega galuna (na $\frac{3}{4}$ litra vode 18 gramov galuna) in tako galunovo vodo brizgljati v krvavečo maternico.

Če pa traja krvotok več dnij in je živina že zelo oslabela, naj se skuha skorja hrastovih korenin. Ti hrastovi vodi se pridene surovega galuna ali pa železnega vitrijola in brizglja se štirikrat na dan v nožnico.

Križ take oslabiljene živine naj se včasih drgne z žganjem ali kafrovcem ali salmijakovcem, da se čitnice malo oživijo.

Živina naj zmiraj pokojno stoji v bolj hladnem hlevu, ker presoparičen hlev ji kri preveč razgreje in množi krvotok.

Klaja naj se daje po malem, za pijačo pa naj se daje voda, včasih pa naj se jej ponudi kos kruha, ki je bil namočen v vinu ali žganju. (Konec sledi.)

Žalostna — Fanika.

(Ant. L. Mozirski.)

(Konec.)

Noč je minula, dan je napočil, krasna juterna zarja se je prikazovala izza gore. Fanika se je izbudila.

Od bližnje sosedove hiše se je slišalo petelinje petje. Fanika se je popravila lase in gledala po sobi. —

Počasno se vzdigne, potem odpre vrata in stopi v tiho sobico. —

Na stolu poleg ranjenčeve postelje je sedel zdravnik, da bi bolniku stregel. Truden in vspehan je bil že popolnoma. Fanika se brez šuma bliža, in obstoji malo korakov od postelje. — Njeni mili pogled bil je na ranjenca obrazu. Akopram bi rada dobro vidila njegov obraz, ipak se je tega bala, kajti mislila je vedno, da je to Tone. —

Bolnik se obrne, upre kalno oko v deklico in izraz velikega iznenadenja je tičal na njegovem obrazi. —

„Fanika!“ zaupije s hrapavim glasom — Dekle je stalo nemo in ko smrt blede pred posteljo oči se vedno v njega upiraje. A dolgo ni zrlo, ker kmalo potem se zgrudi na tla. —

X.

Kanst du mehr verlangen
Als die Liebe gibt? —

Kaj je bilo z menoj?“ vpraša Fanika nekaj pozneje iz omledvice k sebi prišedša Ano, katera je nogovico pletela pri njeni postelji stala.

„Ti si se na tla zgrudila in mrzlota te je tresla.“

„Ni res, meni se je le o Tonetu sanjalo, pravi dekle, jaz bi ne smela o njem govoriti.“

„Čuj Fanika“ de stara gospa, „o mnogih se je že mislilo, da so mrtvi, a temu ni bilo taka. Misli si le to, da obraz ubogega človeka, kateri je na železnici ležal ni

bilo več spoznati. Samo zato, ker je imel Tonetovo suknjo, mislili so, da je Tone.“

„On živi in bo tvoj mož, koj ko okreva. — Ni v nevarnosti!“ —

Solzice se ji vdero iz očesa in povzdignivši roke proti nebu de: „O Bog! zahvaljujem se ti za to.“

Ko se je njeno srce nekoliko umirilo in mesto žalosti veselje nastopilo, poprosi Fanika staro Ano, da ji razloži vse, kako da njeni Tone ni mrtev, ona ne more to razumeti.

„Povedal mi je vse“, pravi stara Ana. „Potem ko se je bil s teboj sprl, hotel je dalje potovati in tako na te pozabiti. A na bližnji železniči postaji je stroj iz železja prišel, in vsi potovajci so morali izstopiti. Bilo je baš po noči, in vsi so iskali kakega prenočišča. Največ jih je ostalo na kolodvorn v krčmi, in mej njimi tudi Tone. S ptujimi ljudmi, je moral v jedni izbi prenočiti. Mej temi je bil jeden, kateri je pogostoma druge, sedaj z jokom sedaj s smehom, kakor norec iz spanja z bujal. Naveličali so se tega, in spravili so ga iz sobe, a v temi oblekel je Tonetovo suknjo mesto svoje. — Suknji sti bile enake velikosti in ko je Tone zjutraj vstal, spoznal je koj, da mu je bila suknja zamenjena, a dotičnega ni mogel več dobiti. Sicer ni dosti škode trpel, kajti „portmonai“ je bil, ko se je vlegel, iz suknje vzel in podglavsko blazino dal, le možnjak za tobak in nožič sta v njej ostala. — Ptuji človek, kateri je gotovo bil na duši bolan, se je gotovo na železje vlegel, preden je vlak dodrdral. —

„Sedaj razumem vse“, pravi Fanika globoko zasopevši, „pa kako pride sedaj Tone semkaj?“

„Ni mogel dalje v St., kjer je delo imel, ostati. Po tebi je vedno popraševal, dokler ti ni prišel na sled, kajti hotel se je s teboj sprijazniti. — Tukaj gori v gozdu so ga potepuhi napadli, in hotli so ga oropati. — Ako-pram se je hrabro branil — kot vojak — so ga vendar na tla vrgli. — Slučajno je pa šel Krulčev Lojzek skozi gošo in potepuhi, to videvši, so zbežali, in tako ranjenega na tleh pustili ležati. — Lojzek je hitro v vas tekel in iskal pomoči. Jaz si ne morem večjega veselja misliti kot to, da je — Tonček — še živ“ — pravi Fanika. „Ali je res, da ni v nevarnosti?“ —

„Ni“ pravi starka in zarudele so deklete lice pri tej priliki. —

Kmaló potem pripelje zdravnik Tonetu v sobo. Imel je zavezano glavo, bil je še bled, a veselje je bilo v njegovih očeh. —

„Fanika, moja Fanika!“ — klical je bolestnik „ali si mi še vedno dobra, ali me nisi čisto čisto pozabila.“

„Pozabila?“ de ona „po dnevi in po noči sem vedno na te mishla, in ko so drugi sladko spavali, sem se jaz jokala.“ — „Ali mi hočeš odpustiti?“ pravi on ginjen, „hočeš moja — žena — biti?“ —

„Da jaz hočem, hočem!“ kajti

„Ljubim, ljubim te

Ti si moje vse.“

Dejala je ona in solze zalija krasne plave oči. „Hvala Bogu, da zamorem še vse popraviti, kar sem

prelomila. — Ne bodem nikoli več te žalila, Tone odpusti mi, kar sem ti zaloge otvorila.“ —

Tone ji je podal roko in — srčan poljub na krasno ustnice je bil dokaz miru in sprave.

Stara Ana pak pravi Tonetu: „Moramo Faniko sedaj pri miru pustiti, kajti uboga je preveč pretrpela. Glejta da bodeta kmalu zdravi, da bomo kmali zopet veseli dan imeli!“ —

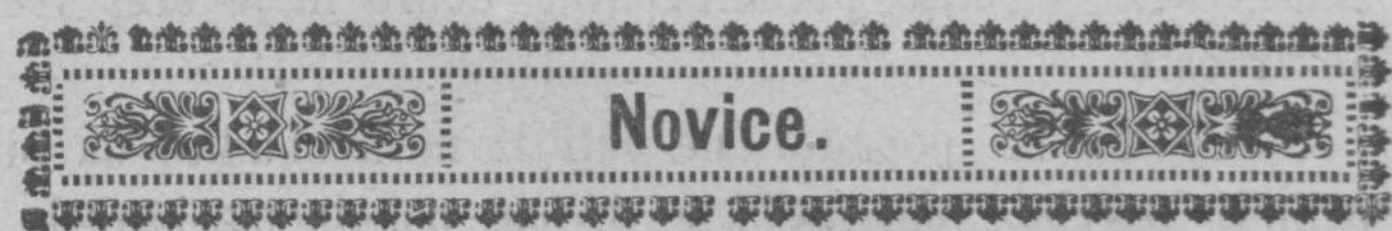
Tako se je tudi godilo. Ljubimca sta kmalo okrevala in cerkveni b lagoslov jih je kmalo zjedini, — bila je namreč poroka.

Pri svatbi pak vzame stara Ana kupico v roke si nalije vina do vrha, prosi za besedo, ter pravi:

»Bratje kozarce nalijmo,
Čvrsto zdravico napijmo,
Vama doni naj glasno,
Ki sta si mila
Tukaj vložila
Znamenje večno lepo.
Živela da, tra la la
Srca vsa blaga sveta! —

Pred novo Kukčevo hiso, katera je že dokončana, sedi pa zvečer stari zakonski par. Vijolice že kukajo iz prsti in molijo svojo drobno glavico iz trave zibaje se v spomladni sapici. Ona gledata v krasno, z vinsko trto obdano hišo. In kedar je vse tiho in železnični vlak z bližnje postaje semkaj zažvižga, spominjata se na veselo svatbo svoje hčere. — Gospa se spominja Fanikine žalosti in zdravnik trenutka, ko so ga h zadnjem bolniku klicali. — Od srca se veselita, da je božja previdnost — ločenca, zopet zjedini. —

In resnično vsak, kateri tiho domačo srečo vidi, zna s popolnim prepričanjem o Tonetu in Faniki izustiti: „Dva človeka, in vendar le jedno — srce — le jedno — mnenje. —

Novice.

— Osebné vesti. V Idriji so imenovani višji fužinski upravitelj Karol Mitter rudniškim svetnikom, inženjer Karol Svoboda strojnim inspektorjem, fužinski upravitelj Alojzij Zdrahal višjim fužinskim upraviteljem, rudniški upravitelj Teodor Sternberger višjim jamomercem in inženerski pristav Jaroslav Šotola strojnim inženjerjem. — Fužinar v Celju Fran Gostiša je imenovan fužinskim upraviteljem.

— Biagajništvu družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani so od 25. oktobra do 15. novembra t. l. poslali: Iz nabiralnika g. Majnika v „Narodnem domu“ v Ljubljani 1 gld. 34 kr. — Slavno upravnništvo „Mir-a“ v Celovcu po g. V. Legatu zbirko 455 gld. 1 kr. — Podružnica v Ljutomeru po č. g. blagajniku J. Karbi 20 gld. in 30 kr. — Podružnica na Teharjih pri Celju 24 gld. 80 kr. — Podružnica za Priblo Ves in okolico po gosp. Lipušu 6 gld. — Izvenakad podružnica v Gradcu po g. c. kr. okr. sodniku Fr. Hrašovcu 50 gld. udnine in 13 gld. iz nabiralnika narodno-zavedne obitelji Zabredove na graškem južnem kolodvoru — Veselo društvo na Podplatu 5 gld. — Slavna „Okrajna posojilnica v Krškem“ 15 gld. — Slavno „Hranilno in poso-